

Egy hónap Hollandiában

Pályázat, bekerülés, egyebek

A hollandiai pályázatra hirtelen felindulásból adtam be a jelentkezésem. Elsősorban kíváncsi voltam, mit ér az angolom, másodsorban, pedig jól hangzott az egy hónap Hollandiai utazás költőpénzzel, teljesen ingyen stb. Eszembe se jutott hogy ebbe a pályázatba is bekerüljek, így az esélytelenek nyugalmaival vágtam neki. Önéletrajz, meg motivációs levél. Nehéz feladatnak tűnt, de csak sikerült megírni.

A leadási határidő vége felé elkezdtem izgulni, hogy most akkor elküldtem e sikeresen vagy sem, mert az e-mail címenem valahogy nem tűnt jónak. De sikeresen elment a csatolmány is. Mostmár csak várni kellett. Később jött a válaszlevél. Szóbeli elbeszélgetés. A sok iromány után ez már semmi, gondoltam, de szóban jobban stresszel az ember. Gyakorlatról estem be megint a beszélgetésre. Mondhatom eléggé izgultam, de végül is a 3-4 tagú tanári gárda kedvesen állt az emberekhez, ami kicsit oldotta a feszültségem.

Megkérdezték, ki vagyok, miért vagyok itt, stb. stb. a végén úgy gondoltam, majd meglátjuk, mert eléggé izgultam és nagyon bénának éreztem magam.

Már csak az értesítőre kellett várni. Később kiderült, hogy bekerültem. Ez nagy súlyú bejelentés volt, mivel nem gondoltam rá hogy mi van, ha bekerülök. Kicsit meg is ijedtem, utolsó évem, vizsgák, egy hónap külföldön.

Le is mondtam elsőre a részvételt, ami nagy hiba volt így utólag, és már pár nap, 1-2 hét alatt meggondoltam magam, és beszéltem az egyik csoporttársammal, hogy van e még hely, vettek e föl új embert a helyemre, és megkérdeztem Szilvi tanárnőt, hogy vissza lehet e csinálni esetleg? Ő persze kicsit húzta az időt, mivel ő mondta, hogy ne mondjam le. Nagyjából egy hét után közölte a jó hírt hogy maradhatok. Na akkor el is kezdődött a felkészítők sorozata, angol órák, lelki felkészítés, kulturális felkészítők, PowerPoint halmok stb.

Hosszú szerződés, elolvasni, aláírkálni, mostmár nincs visszaút.(főleg nekem, aki lemondta és visszanyerte stb.)

Akármi van mostmár megyek! De a szigorú szerződés kicsit ijesztő volt, a sok előzetes és utólagos feladatok miatt, amik kiegészítik az utazás és a kinttartózkodás örömeit.

Szóval végül is nekivágtam.

Felkészítők, Tihany, előkészületek

A felkészítőkből volt bőven. A vége felé már kicsit nehéz volt összeszervezni mikor legyen, kinek jó, ki ér rá, mindenki érjen rá, készülni, PowerPoint...

Viszont jó, hogy ennyi volt, hiszen sok hasznos dolgot tanultunk Hollandia kultúrájáról, a szokásokról, a helyi érdekességekről, iskolarendszerről és sok mindenről, ami a későbbiekben jól jött. Jó dolog, hogy még itthon megtanultuk ezeket és átbeszéltük, így kint kicsit magabiztosabban láttunk neki a dolgoknak, és mire a kísérőtanáraink hazamentek és nem jött még a váltás, már magunktól intéztük az intézni valókat.

Kicsit visszakanyarodva...a 3 napos csapatépítő training Tihanyban szerintem nagyon jól sikerült. Elindultunk, még épp hogy ismertük egymást, a vonaton már sokat beszélgettünk, és a három nap végére már tényleg csapattá lettünk. Volt lelki felkészítés, a konfliktusokra való tekintettel, voltak szituációs feladatok probléma megoldásra, önismereti játékok, és önállóságra nevelő dolgok (oldjuk meg az utolsó vacsoránkat, beszéljük meg mit együnk mindenkinek jó e hol, és hogy szerezzük be a hozzávalókat stb.).

A felkészítőkön nagy hangsúlyt fektettek az utazással kapcsolatos tudnivalókra is, mint pl. melyik bőröndbe mennyi súlynak megfelelően mit lehet pakolni, hogyan illik viselkedni a reptéren, ha fel akarunk szállni a gépre, hogy működik a ki-be checkolás. Az angol felkészítőn is kitértek erre a témára.

Otthon persze én is méregettem többször a bőrönd méretét, súlyát, mit hova rakjak, kis zsebeket átnéztem, nincs e benne olyan, ami miatt szólnának bicska, olló, stb.

A reptéren nehezen, de sikerült becheckolni.

A repülőút nagyon kellemes volt, egy KLM géppelmentünk, teljes ellátással.

Én ezelőtt csak Wizz Airrel repültem és ahhoz képest csak ámultam. Az Amsterdami repülőtér tényleg óriási és ámulatbaejtő volt. Mint vagy három Ferihegy...(Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér)

Útközben sokan, szinte mindenki a mozgó járdán ment, ami elég újdonság volt, és persze mindenki ki akarta próbálni.

Végül vonatra szálltunk és elkezdődött az egész...

Hollandia, gyakorlat, programok

A szállásra érkezés kicsit problémás volt, mert a vonatoknál a csatlakozás, és a vágányszám érdekesen volt megoldva, így rossz irányba indultunk meg, és kicsit tévelyegtünk. Csak épp annyit amennyi idő alatt elment a csatlakozás, így páran közülünk el tudtak menni ebéd-vacsorát venni, és kicsit körülnézni. Fél óra múlva felszálltunk a következő vonatra, ám útközben kiderült,

hogy valami probléma miatt át kell szállnunk buszra, ami épp az orrunk előtt ment el, mivel időben voltunk, csak tele volt, és nem volt hely 16 ember számára csomagokkal...

Szóval ismét vártunk kicsit. Végülis valahogy csak megérkeztünk, és ismét 1 kis kört tettünk mielőtt elérkeztünk volna a szállásunkra. Sokan már nagyon elfáradtak és a fél órás séta leterhelte őket a sötétben, így séta közben sokszor éreztem magam úgy, mint a mesében..."Ott vagyunk már? Ott vagyunk már?"

Végül is megérkeztünk. Első körben vacsorázni indultunk, hisz csak miattunk volt nyitva a szálláson az étterem. Menzás stílusú vacsora volt, de bőven jutott mindenkinek, és senki nem panaszkodott, sőt...Következett a szállás

elfoglalás.

Kis ház nagy bejárat, ám a főbejárat felöli rész a tanároké volt, így mi a kis sikátorból nyíló bejáratot vettük igénybe, majd 1 meredek csigalépcsős akadály tárult elénk, amit nagynehezen sikerült leküzdeni. 4 személyes óriási, tágas, hideg szobákat kaptunk, néhányat konyhával. Na hideg csak elsőre volt, hiszen a fűtést mi szabályoztuk, és néha már-már embertelenül megre sikeredett a maga 30-35 fokos hőmérsékletével a szoba. Egy szobát meghagytunk társalgó-konyha funkciójú szobának, mivel volt lakrész, ahol nem volt konyha. Az első este mindenki fáradtan dőlt nyugovóra.

Este még kiderült, hogy vasárnap semmi bolt nem lesz nyitva, és hacsak nem hozott valaki magával 3 napi hideg élelmet, be kellett vásárolnia reggelit, ebédet, vacsorát, stb. Végül arra jutottunk, hogy a kísérő tanárokkal leutazom Leeuwardenbe, amolyan központba, hogy szerezzünk egy kis élelmet. Végülis sikeresen abszolváltuk afeladatot, majd visszatértünk lustálkodni, pihenni, városnézni, készülni a másnapra.

Én már voltam Hollandiában nyáron de ismét elvarázsolt. A kis utcák, a sok víz, a kedves emberek, akik úton-útfélen köszönnek, nagyon barátságos ország.

A programokon jellemző volt a Holland vendégszeretet (híg, vizes kávé, süti, tea stb.)

Mindenhol nagyon készültek, és kedvesen fogadtak minket. Az első héten utazgattunk sokat és sikerült szereznünk chipkártyát amit szoknunk kellett, így a tanáraink mindig figyelmeztettek, hogy kicsipogni, becsipogni!

A hét végére már egészen belerázódtunk az itteni életbe, és sikerült meglátogatnunk a gyakorlati helyeinket is. Az enyém egyfajta ápolási otthon volt, de mondanom sem kell kicsit előrébb tart, mint az itthoni színvonal. Olyan dolgokat láttam csak első gyors körülnézésre, amin csak tátottam a számat. A későbbiek folyamán még több hasonlót.

A hétvégi programok nagyon jók voltak, a néha rossz idő ellenére is, hiszen bepillantást nyerhettünk a Holland életbe. Amelandon, egy szigeten láthattuk a tengert, fríz lovakat, szélmalmost, kis tipikus halászfalut (turistaközpontszerűt).

Időben sokat utaztunk, de megérte. A tengerparton mindenki a medúzákkal volt elfoglalva, mert a hullámokkal kisodródtak a partra(itthon nem sok medúzát láttam életemben).

Voltunk Amsterdamban is, ami nagyon sok volt egy napra. Óriási város, nagyon kiélezve a

turistákra, és nagyon zsúfolt is.

Voltak szép részei is, de javarészt csak a szexről és a drogokról szóló ajándékboltokat láttuk a vöröslámpás negyedben, coffeshopokat. Gondolom messzebb vannak a nyugodtabb részek.

A Sinterklaas fesztiválon is részt vettünk, bepillantást nyertünk a kulisszák mögé, hogy készülnek a Zwarte Piet-ek, ami hasonló, mint nálunk a krampusz. Sinterklaas november harmadik hétvégéjén érkezik, és december elején távozik. Náluk ez nagyobb ünnep, mint a karácsony. Sikerült egy hajón utazni a mikulással, ám nem, bulizhattunk fent velük, mert videózták az egész eseményt és a kisgyerekeknek amúgy sem tenne jót, ha a sok fekete emberke közt sok fehér arcot is látnának. Kikötöttünk egy parkban, ahol a szent elsétált 1 helyre, ahol beszédet tartott, ajándékokat osztogattak, stb.

Aztán szabadon távozhattunk, voltak, akik hazamentek saját kárukra, hiszen volt 1 felvonulás a városban, zenészekkel, táncosokkal, óriási kavalkáddal, ahol Sinterklaas körbement fehér lovon, és néhány kisgyereket kiválasztott a tömegből, akiket ölbevett, ajándékokat adott nekik. A krampuszok végig osztogattak ajándékot, édességet, a nagyobbakkal incselkedtek, viccelődtek. Kihagyhatatlan élmény volt.

A gyakorlati helyen, elsőre nehéz volt beilleszkednem, hisz nehezebben beszélnek angolul, a betegeknek is új ember voltam, velük is megértetni, hogy én nem beszélek hollandul elsőre nehézkes volt, de pár nap után belerázódtunk, én is, és a helyen is szinte mindenki.

Az első hét után már mindenki angolul beszélt, nyitottak felém, néha még a műszakváltást is angolul tartották, hagytak egyedül dolgozni, kulcsot kaptam az apartmanokhoz, egyszerűen befogadtak teljesen.

Összegzés

Ez alatt a kint eltöltött idő alatt sok új dolgot tanulhattam. Új technikákat, türelmet, és hogy milyen kedvvel dolgoznak ott. Megismerhettem egy új kultúrát, és hogy lehet máshogy is az embereknek egymáshoz viszonyulni (még a buszsofőrnek is köszönnek, és leszállásnál megköszönik a munkáját, hogy elfuvarozta őket).

Kaptam elérhetőséget a gyakorlati helyemen, hogy később visszatérhessek, ha kedvem van.

Nagyon lelkesedtek, amikor mondtam, hogy jó lenne itt dolgozni, és szeretettel várnak vissza. Az utolsó munkanapomon ajándékot is kaptam, egy kis tipikus holland csomag formájában, csokibetű, papernoten, stb.

Nagyon kár lett volna kihagynom, és utólag örülök, hogy meggondoltam magam, és sikerült rábeszélniük a többieknek, tanároknak.

Sikerült továbbá fejlesztenem az önállóságom, hisz mindent magunknak kellett intézni, amit lehetett. A kaja részét, mosást, problémamegoldást, hisz ennyi ember közt összezárva csak kialakulnak problémák, bár szerencsére megoldódtak, és nem is volt nagy gond. Javarészt a ki mit nem eszik meg, és ki takarít kategóriájú bajok voltak.

A hazautazás kicsit szomorúan telt, bár mindenkinek hiányoztak az otthoniak, de szívesen maradtunk volna még pár hetet. Az utómunkálatokkal még bajlódni kellett kicsit, de nem vészes az sem, csak írni kell minden nap a munkanaplót, és akkor nincs gond, figyelni a határidőket, és a végső beszámolót sem olyan nehéz megírni, mint ahogy azt sokan (én is) gondolják.

Szóval, ha lehetne, még egyszer belevágnék. Nagyon megérte!

Köszönöm a lehetőséget, és köszönöm a figyelmet!